

Respect pentru oameni și cărți

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor*, 2012). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien.

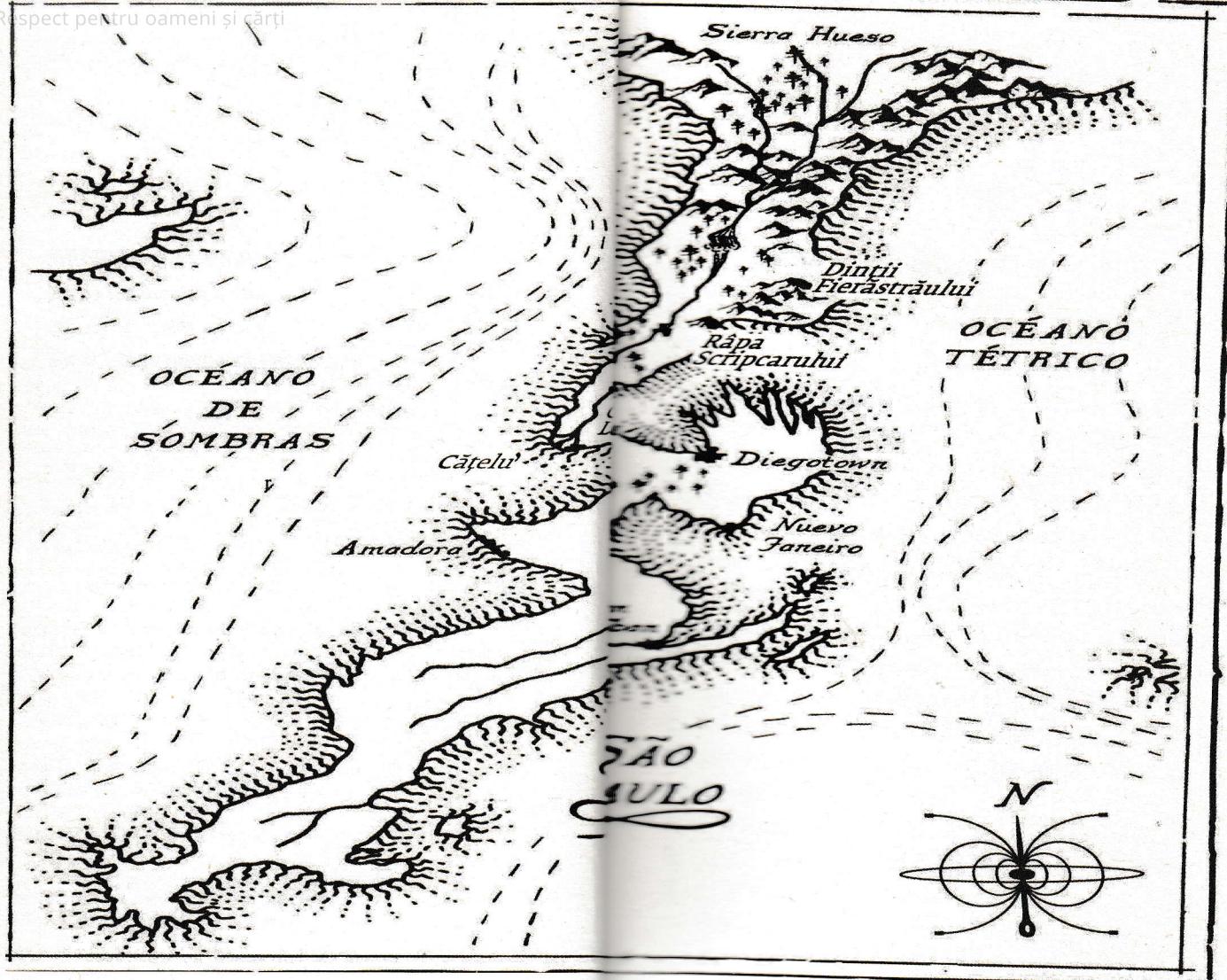
Editorul și scriitorul GARDNER DOZOIS s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. A editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răspălit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's*, a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction*, publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul diminetii* (1984 – apărută în almanahul *Anticipația*, 1986).

Colaborator al lui George R.R. Martin, DANIEL ABRAHAM este un scriitor american ale cărui povestiri SF și fantasy au apărut în numeroase antologii. *Leviathan Wakes*, cartea pe care a semnat-o sub pseudonimul James S.A. Corey, împreună cu Ty Franck, este nominalizată la Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2012, precum și la Premiul Locus pentru cel mai bun roman SF.

GEORGE R.R. MARTIN GARDNER DOZOIS DANIEL ABRAHAM

fuga vânătorului

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Ramón Espejo a scos bărbia în față, instigându-și adversarul la bătaie. Gloata care umplea străduța din spatele barului dărăpănat numit *El Rey* forma un cerc, trupurile împingându-se febril unele în altele, șovâind între dorința de a se apropiua ca să vadă mai bine și prudența de a păstra distanța. Glasurile lor erau o învălmășeală de strigăte ațățându-i pe cei doi bărbăți să se bată sau îndemnându-i, anemic și ipocrit, să se împace. Matahala care țopăia serpuit în cercul îngust dintre ei era un european spălăcit, cu obrajii congesionați de băutură, cu palmele moi și late făcute pumni. Era mai înalt decât Ramón, cu o detentă mai amplă. Ramón vedea privirile piezișe ale bărbatului, care nu știa de cine să se ferească mai mult – de gloată, sau de Ramón.

– Haide-odată, *pendejo!* a zis Ramon rânjind, cu brațele ridicate și desfăcute, de parcă s-ar fi pregătit să-l îmbrățișeze pe scandalagiu. Ai vrut putere. Hai încoace să vezi ce gust are.

Ledurile intermitente din firma luminoasă a barului colorau noaptea în albastru, roșu și ambră. Deprise, deasupra lor, pe cerul înnoptat străluceau nenumărate stele, atât de aproape și intens, încât luminile din Diegotown nu aveau cum să le eclipseze.

Constelația Omul-de-Cremene se holba în jos la ei în timp ce își dădeau târcoale, o singură stea scăpărând mocnit și ostil, aidoma unui ochi roșu, ca și cum i-ar fi pândit, ca și cum i-ar fi întărâtat să se lupte.

- O să ți-o fac, jegos nasol ce ești! a scuipat europeanul. O să mă dau la tine și-o să-ți turtesc fundul ăla pricăjit!

Ramón doar și-a dezgolit dinții și i-a făcut semn să se apropie. Europeanului i-ar fi plăcut să continue ciorovăiala dinainte, dar era prea târziu. Glasurile mulțimii s-au contopit într-un vuiet de cataractă. Europeanul a făcut mișcarea, dizgrațios ca un arbore în cădere; pumnul lui stâng s-a proiectat lent prin aer, mișcându-se ca prin clei. Ramón a pășit în interiorul arcului desenat de balansarea brațului, lăsând șisul gravitațional să-i alunece din mâne că în palmă. Lama cuțitului era deja deschisă când pumnul lui a atins pântecele matahalei.

O expresie de uimire aproape comică a trecut fugitiv pe chipul europeanului. Răsuflarea s-a golit din el, cu un *uuuff* sec.

Ramón l-a mai înjunghiat de două ori, iute și dur, răsucind bine cuțitul, ca să fie sigur. Era suficient de aproape, încât să poată simți duhoarea de apă de colonie dulceagă folosită de european, halena cu iz de

lemn-dulce pufăindu-i în față. Gloata a amușit, când matahala a alunecat în genunchi și apoi s-a așezat pe jos, cu picioarele răschirate în mâzga împuștită de pe străduță. Palmele mari și moi se deschideau și se închideau fără rost, mânjite de sângele care pălea când ledurile erau roșii, apoi se înnegrea când lumina trecea în albastru.

Gura europeanului s-a căscat larg și sângele i-a țășnit peste dinți. Lent, foarte lent, de parcă s-ar fi mișcat la ralanti, bărbatul s-a răsturnat lateral, pe sol. A zvâcnit din picioare, bătând darabana cu călcâiele de câteva ori. Si a încremenit.

Cineva din multime a spus uluit o obscenitate.

Pentru Ramón, placerea intensă și satisfacția de sine pieriseră deja. S-a uită la mutrele celor din jur – toți cu ochii holbați și gura căscată, uimiți de ce văzuseră. Alcoolul din sânge părea să se fi diluat, o lăuditate neașteptată dezmeticindu-l subit. Sentimentul teribil că fusese trădat a pus stăpânire pe el – indivizii îl instigaseră, îl încurajaseră să se bată. Si acum îl păraseau, tocmai fiindcă ieșise învingător!

- Ce?! a răcnit Ramón spre ceilalți clienți ai barului *El Rey*. Ați auzit și voi ce-a spus! Ați văzut și voi ce-a făcut!

Dar străduță se golea de lume. Până și femeia care fusese cu europeanul, cea de la care se iscase toată cearta, a plecat. Mikel Ibrahim, patronul de la *El Rey*, venea greoi spre el, ca un urs îndurându-și răbdător suferințele de martir. A întins spre el palma lată și mare. Ramón a ridicat din nou bărbia bătăios, a scos pieptul

înainte, de parcă gestul lui Mikel ar fi fost o insultă. Patronul a oftat, însă, clătinând încet din cap, în spate și în față, și mișcând din degete ca și cum i-ar fi cerut ceva. Ramón și-a răsfrânt buzele scârbit, pregătindu-se să-i întoarcă spatele, dar s-a răzgândit și a trântit mânerul cuțitului în palma care aștepta desfăcută.

– Vine poliția, l-a avertizat patronul. Ar trebui să pleci acasă, Ramón.

– Dar ai văzut ce s-a întâmplat, a spus Ramón.

– Nu, n-am fost aici când s-a întâmplat, a zis Mikel. Si nici *tu*, nu? Acum du-te acasă. Si ține-ți gura.

Ramón a tras un scuipat pe jos și a dispărut în noapte. Abia când a început să meargă, și-a dat seama cât era de beat. La canal, lângă *plaza*, s-a ghemuit pe vine și s-a rezemnat cu spatele de un copac, așteptând până a fost sigur că putea păși fără să meargă pe șapte cărări. În jurul lui, locuitorii din Diegotown își cheltuiau leafa săptămânală pe alcool, *kaafa kyit* și sex. Muzica se revârsa pe străzi din șandramalele lacustre ale țiganilor de pe canal; ritmuri de acordeon, vesele și vioaie, combinate cu trompete și baterii de otel, în chiotele generale ale dansatorilor.

Undeva în întuneric, o țiuitoare tipă tângitor, o „pasăre“ care era de fapt o șopârlă zburătoare, semănând straniu cu o femeie jelind de durere și disperare, ceea ce îi făcuse pe țaranii mexicani superstițioși, care reprezentau un mare procent din populația coloniei, să spună că *La Llorona*, Bocitoarea, traversase galaxiile cu ei din Mexic și acum bântuia noaptea pe noua lor planetă, plângând nu numai pentru toți copiii

rătăciți și abandonatați pe Pământ, ci și pentru toți cei care aveau să moară în această nouă lume dură.

El, firește, nu credea în asemenea tâmpenii. Dar când plânsul spectral s-a accelerat într-un crescendo sfâșietor, s-a înfiorat fără să vrea.

Rămas singur acum, Ramón regreta că îl înjungiase pe european; probabil că ar fi fost suficient doar să-i tragă niște pumni, să-l umilească, să-l pălmuiască usturător ca pe o târfă! Dar când era beat și furios, nu știa niciodată să se opreasca. Ramón mai știa că n-ar fi trebuit să se îmbete într-un asemenea hal și că, ori de câte ori se afla în mijlocul unor oameni, lucrurile se încheiau invariabil aşa. Își începuse seara cu același nod de scârbă în stomac, cum pătea de fiecare dată când venea în oraș, ca pe urmă, când băuse suficient încât să scape de nodul din burtă, ca de obicei cineva să fi spus sau să fi făcut deja ceva ca să-l scoată din sărite. Nu se ajungea întotdeauna până la pumnale, dar rar se întâmpla să se termine cu bine. Lui Ramón nu-i convenea, dar nici nu-i era rușine de comportamentul lui. Era bărbat – un prospector independent în lumea brutală a unei colonii de frontieră, smulsă din matca ei originară abia de o generație, aproape. Dumnezeule, dar era bărbat! Bea strășnic, se bătea strășnic, iar cei care găseau ceva de zis ar face mai bine să-și țină pentru ei părerile lor de slugi și *pinche!*

O familie de *tapanos* – niște amfibii mici, asemenea unor ratoni cu solzi ca acele unui arici – s-au tărâț afară din apă, s-au uitat la Ramón, cu ochii lor negri

și strălucitorii, după care și-au văzut de drum spre *plaza*, unde aveau să scurme după resturi de mâncare prin gunoaiile de peste zi. Ramón i-a urmărit când au trecut pe lângă el, lăsând în urmă dâre negre și unsuroase de la apa din canal, apoi a oftat și s-a ridicat în picioare.

Apartamentul Elenei se afla în labirintul de străzi din spatele Palatului Guvernatorilor. Locuința era cocotată la etaj, deasupra unei măcelării, iar aerul care intra în casă pe fereastra din dos mirosea adesea a sânge împuștit. Ar fi putut să doarmă în furgonetă, dar era prea naclăit și epuizat. Simțea nevoie de un duș, o bere și o farfurie cu o mâncare caldă, ca să nu-i mai chiorăie mâtele. A urcat scările lent, încercând să nu facă zgomot, dar luminile erau aprinse la toate ferestrele apartamentului ei. O navetă spațială se ridică de la portul spațial situat departe, spre nord, lămpile din spate lăsând dâre strălucitoare, albastre și roșii, când vehiculul s-a înălțat spre stele. Ramón a încercat să sincronizeze zgomotul ușii cu huruitul decolarei, ca să poată intra în casă fără să fie auzit. Degeaba, însă.

– Unde *naiba* ai umblat? a zbierat Elena la el cum a pășit înăuntru.

Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac subțire, care avea o pată pe mânecca. Își adunase părul la spate într-un coc strâns, mai negru decât bezna cerului. Buzele i se răsfrânseseră de furie, dezgolindu-i dinții. Închi-zând ușa binișor, a auzit răsuflarea găfăită a Elenei. Într-o clipă, furia îi pierise complet. A urmărit direcția privirii spre locul unde sângele europeanului îmbibase

tesătura cămășii, într-o parte, apoi spre un crac de la pantalon. A ridicat din umeri.

– Va trebui să ardem hainele astea, a spus el.

– Ești teafăr, *mi hijo*? Ce s-a întâmplat?

Nu putea să sufere când Elena îi spunea *mi hijo*. Nu era copilașul nimănui, ce naiba! Dar era mai bine decât să se certe, aşa că i-a zâmbit, trăgând de limba curelui.

– Sunt bine, a zis el. Celălalt *cabrón* a încasat-o urât de tot.

– Poliția... poliția o să...?

– Probabil că nu, a răspuns Ramón, lăsându-și pantalonii în vine și trăgându-și cămașa peste cap. Oricum, tot e bine să le ardem pe-astea.

Fără să mai întrebe nimic, Elena a ieșit cu hainele lui la incineratorul pentru gunoai pe care îl foloseau în comun toate apartamentele din bloc, în timp ce Ramón s-a dus să facă un duș. Afişajul ceasului de la oglindă arăta că mai erau trei sau patru ore până în zori. Stătea în picioare sub șuvoiul de apă caldă și își studia cicatricele – banda albă lată de pe burtă, unde Martín Casaus îl tăiașe cu un cărlig de tablă, umflătură urâtă de sub cot, unde un nemernic de bețivan fusese cât pe-aci să-i despice oasele cu o macetă. Cicatrice vechi. Unele mai vechi decât altele. Nu-l deranjau; de fapt, îi plăceau. Îl făcea să arate puternic.

Când a ieșit de la duș, a văzut-o pe Elena stând în picioare la ferestruica din dos, cu brațele încrucișate sub sânii. Când s-a întors spre el, Ramón era pregătit pentru explozia nimicitoare a furiei ei. Dar când a

vorbit, Elena era ca un copil; mai rău chiar, ca o femeie care încearcă să fie copil.

- Mi-a fost frică pentru tine, a zis ea.

- Nu trebuie să-ți fie niciodată, a răspuns el. Sunt rezistent ca o piele tăbăcită.

- Da, dar tot un simplu om ești, a zis ea. Când Tomás Martinez a fost ucis, opt înși i-au venit de hac. Au tăbărât toți pe el, când ieșea din casa prietenei lui, și...

- Tomás era o jigodie, a replicat Ramón, fluturând din mâna a lehamite, ca și cum ar fi vrut să spună că orice bărbat *adevărat* ar trebui să fie în stare să țină piept unei adunături de opt derbedei trimiși să reglez o răfuială.

Buzele Elenei s-au destins într-un surâs, când a început să înainteze spre el, mișcându-și soldurile în față la fiecare pas, ca și cum păsărica ei ar fi venit spre el, restul trupului urmând mai în spate, cumva fără chef. Ar fi putut să iasă și altfel, știa el bine. Ar fi putut să fie pentru ei o noapte ca atâtea altele, când zbie-raseră unul la celălalt, aruncându-și diverse obiecte în cap, ajungând chiar să se încăiere. Dar chiar și atunci o partidă de sex ar fi încheiat probabil scandalul, iar el era suficient de obosit acum, încât să se bucure sincer că pot să se reguleze pur și simplu și pe urmă să doarmă, uitând de ziua goală și irosită care tocmai trecuse. Elena s-a dezbrăcat, scoțându-și rochia. Ramón a cuprins-o în brațe, regăsind formele trupului ei pe care îl cunoștea atât de bine. Miroslul de sânge stătut se ridică din măcelăria de dedesubt ca

miasma grea, cu iz de Pământ și omenire, care îi urmase prin spațiul gol.

Mai târziu, vlăguit, stătea lungit pe pat. Se auzea decolând încă o navetă. De obicei, era cel mult una pe lună. Dar în curând veneau enyezii, mai repede decât se crezuse, iar platforma de deasupra localității Diegotown trebuia amenajată adecvat pentru a primi imensele nave spațiale, cu încărcăturile lor de extraterestri.

Trecuseră multe generații de când omenirea se ridicase din puțurile gravitaționale de pe Pământ, Marte și Europa, pornind în cosmos cu vise de cucerire. Neamul omenesc plănuise să-și răspândească sămânța prin univers, ca un fecior de popă în bordelurile din port, dar se confruntase cu dezamăgiri. Universul era deja ocupat. Alte rase capabile să călătorescă în cosmos fuseseră acolo înaintea lor.

Visele de mărire imperială se chirciseră în vise de îmbogățire. Visele de îmbogățire se stinseră în stu-poarea umilinței. Mai mult decât grandioasele și enigmaticele tehnologii ale enyezilor argintii și ale tururilor, ceea ce i-a învins pe oameni a fost însăși natura spațiului interplanetar, aşa cum fuseseră învinse toate celealte rase care călătoriseră prin cosmos. Vasta întunecime era nemărginită. Prea mare. Comunicarea cu viteza luminii părea atât de lentă, încât numai „comunicare“ nu se putea numi. Orice guvernare era imposibilă. Legiferearea dincolo de ceea ce se putea impune local era de domeniul absurdului. Avanposturile spațiale ale Alianței Comerciale, la care omenirea fusesese „convinsă“ de